

634

Αριθμός 12026

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
(8ο Τμήμα Εμπραγμάτου Δικαίου)

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Αθανασία Βασιλάκη, Πρόεδρο Εφετών, Χρυσούλα Δημητριάδου, Εφέτη, Γεώργιο Γρίβα, Εφέτη-Εισηγητή και από την Γραμματέα Κυριακή Σωτηράκου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στην Αθήνα την 16η Οκτωβρίου 2025, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ: Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία ' Greece Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις', με τον διακριτικό τίτλο ' Greece', η οποία εδρεύει στο Μοσχάτο Αττικής, επί της συμβολής των οδών ' και ' , εκπροσωπείται νόμιμα (πρώην ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία ' S Ανώνυμη Εταιρεία Διαχείρισης Απαιτήσεων από Δάνεια και Πιστώσεις) και έχει λάβει άδεια από την Τράπεζα της Ελλάδος σύμφωνα με τον ν.4354/2015, δυνάμει της υπ' αριθ. 220/1/13-3-2017 απόφασης της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων (ΦΕΚ Β' 880/16-3-2017), υπό την ιδιότητά της ως διαχειρίστριας των απαιτήσεων της αλλοδαπής εταιρείας ειδικού σκοπού με την επωνυμία ') FINANCE DAC", η οποία εδρεύει στο ' νο Ιρλανδίας, οδός ' , εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία κατέστη ειδική διάδοχος της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "ΤΡΑΠΕΖΑ ' ΕΤΑΙΡΕΙΑ" πρώην Τράπεζα ' Ergasias ΑΕ και τον διακριτικό τίτλο ' , που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Όθωνος, αριθ.8 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από την πληρεξούσια δικηγόρο της Μαρία Φράγκου.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ: 1) Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία « HOTEL- ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΕΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ, η οποία εδρεύει στις ' εκπροσωπείται νόμιμα, 2)

του Παρασκευά, κατοίκου ' δου, 3)

κατοίκου ομοίως ως άνω, 4)

ομοίως ως άνω, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν στο Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Γεώργιο Παλαζή.

Οι ανακόπτοντες και ήδη εφεσίβλητοι με την από 10/7/2023 (με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης) και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης ανακοπή που άσκησαν κατά της καθής η ανακοπή και ήδη εκκαλούσας ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, καθώς επίσης με το από 10/7/2023 (με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης) δικόγραφο προσθέτων λόγων, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτά. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, δικάζοντας, αντιμωλία των διαδίκων, κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 632 παρ. 2 εδάφιο β', σε συνδυασμό με άρθρα 614 επ. και 591 ΚΠολΔ), με την υπ' αριθ. οριστική απόφαση που εξέδωσε, δέχθηκε την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους αυτής ως ουσιαστικά βάσιμους και ακύρωσε την υπ' αριθ. προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Η καθής η ανακοπή και ήδη εκκαλούσα προσέβαλε την ανωτέρω οριστική απόφαση με την από 24/7/2025 έφεσή της που κατατέθηκε στην γραμματεία του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης) και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης , η οποία προσδιορίστηκε για την δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά την συζήτηση της προκείμενης υπόθεσης, η πληρεξούσια δικηγόρος της εκκαλούσας παραστάθηκε στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου για λογαριασμό αυτής, ο δε πληρεξούσιος δικηγόρος των εφεσίβλητων υπέβαλε την δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 ΚΠολΔ και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, αμφότεροι δε, κατέθεσαν εμπρόθεσμα τις προτάσεις τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση κατά της υπ' αριθ. 1012/2025 εκκαλουμένης οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, το οποίο δίκασε την από 10/7/2023 (με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης) και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης) ένδικη ανακοπή και τους από 10/7/2023 (με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης) και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης πρόσθετους λόγους αυτής αντιμωλία των διαδίκων, έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 495 παρ.1, 2, 496, 498, 499, 511, 513 παρ.1 περ. β', 516 παρ.1, 517 και εμπρόθεσμα, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 518 παρ.1 ΚΠολΔ, καθόσον κατατέθηκε στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου στις 25/7/2025, ήτοι εντός της τριακονθήμερης προθεσμίας από την επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης στην εκκαλούσα, ήτοι στις 30/6/2025 (βλ. την υπ' αριθ. 61931/30-6-2025 προσκομιζόμενη έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Ιωάννη Μαδεμιτζή),

Θεωρήθηκε

Εισήχθη

αρμοδίως δε εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 19 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 4 παρ.2 του ν. 3994/2011. Επομένως παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και αφού γίνει τυπικά δεκτή, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ.1 ΚΠολΔ) κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 632 παρ. 2 εδάφιο β', σε συνδυασμό με άρθρα 614 επ. και 591 ΚΠολΔ), ενώ για το παραδεκτό αυτής έχει καταβληθεί το απαιτούμενο εκ της διάταξης του άρθρου 495 παρ.3Αγ ΚΠολΔ παράβολο ποσού εκατόν πενήντα (150) ευρώ (βλ. το υπ' αριθ. 86304042195601190014 προσκομιζόμενο παράβολο).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι ανακόπτοντες και ήδη εφεσίβλητοι με την από 10/7/2023 (με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης), ένδικη ανακοπή και τους από 10/7/2023 (με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης πρόσθετους λόγους αυτής που άσκησαν ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ισχυρίστηκαν ότι δυνάμει της υπ' αριθ. ύμβασης δανείου, των από 9/3/2007, 15/3/2011 προσθέτων πράξεων τροποποίησης και των από 29/12/2011, 23/1/2012 ιδιωτικών συμφωνητικών ρύθμισης που καταρτίστηκαν μεταξύ της α' ανακόπτουσας ως πιστούχου, των β', γ', δ' ανακοπτόντων ως εγγυητών και της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "Τράπεζα & Ergasias A.E." ως δανείστριας, της οποίας ειδική διάδοχος έχει καταστεί η αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού με την επωνυμία FINANCE DAC", χορηγήθηκε στην α' ανακόπτουσα ανώνυμη εταιρεία δάνειο ποσού 660.000 ευρώ, με σκοπό την κατασκευή επαγγελματικής στέγης, για την εξόφληση του οποίου εγγυήθηκαν οι β', γ', δ' ανακόπτοντες, με τους όρους που περιγράφονται αναλυτικά στην προαναφερόμενη δανειακή σύμβαση, τις πρόσθετες πράξεις τροποποίησης αυτής και τα ιδιωτικά συμφωνητικά ρύθμισης. Ότι η α' ανακόπτουσα ανώνυμη εταιρεία έπαυσε να καταβάλει εμπρόθεσμα τις τοκοχρεολυτικές δόσεις του εν λόγω δανείου από τον Σεπτέμβριο του έτους 2012, ώστε δεν έχουν εξοφληθεί οι δόσεις του ανωτέρω χορηγηθέντος στεγαστικού δανείου από την 1/9/2012 και εφεξής, εξαιτίας οικονομικής αδυναμίας της. Ότι εξ αυτού του λόγου η ανωτέρω δανείστρια τράπεζα κατήγγειλε την προαναφερόμενη δανειακή σύμβαση και τις πρόσθετες πράξεις τροποποίησης αυτής στις 7/6/2013 με ληξипρόθεσμο υπόλοιπο ποσού 716.467,74 ελβετικών φράγκων. Ότι στις 23/1/2014 καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων ιδιωτικό συμφωνητικό ρύθμισης της επίδικης οφειλής από καταγγελθείσα σύμβαση, με το οποίο αφενός μεν αναγνωρίστηκε το τότε υφιστάμενο υπόλοιπο της επίδικης οφειλής, αφετέρου δε προβλέφθηκε τρόπος σταδιακής εξυπηρέτησης και αποπληρωμής αυτής με καταβολή μηνιαίων δόσεων. Ότι συνεπεία της μη καταβολής του ανωτέρω οφειλόμενου ποσού εκ μέρους των ανακοπτόντων, η καθής η ανακοπή και ήδη

εκκαλούσα εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις, η οποία είχε ήδη αναλάβει την διαχείριση της επίδικης απαίτησης, της οποίας δικαιούχος είχε καταστεί η ανωτέρω αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού, προέβη στην έκδοση της υπ' αριθ. διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, δυνάμει της οποίας οι ανακόπτοντες υποχρεώθηκαν να της καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθένας, το ισόποσο σε ευρώ ποσό των 701.858,07 ελβετικών φράγκων, με το συμβατικό επιτόκιο υπερημερίας από την επομένη της επίδοσης της καταγγελίας και εφεξής με εξαμηνιαίο ανατοκισμό των τόκων και μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση. Με βάση τα ανωτέρω αναφερόμενα, ζήτησαν να ακυρωθεί η προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και να καταδικαστεί η καθής η ανακοπή στην δικαστική τους δαπάνη.

Κατά της εκκαλουμένης απόφασης, με την οποία έγινε δεκτή η ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής ως ουσιαστικά βάσιμη και ακυρώθηκε η υπ' αριθ.

3 Διαταγή Πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, παραπονείται η καθής η ανακοπή και ήδη εκκαλούσα με τους λόγους της έφεσής της, οι οποίοι ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί την εξαφάνισή της, προκειμένου να απορριφθεί στο σύνολό της η ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής, να επικυρωθεί η ανωτέρω προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και να καταδικαστούν οι ανακόπτοντες και ήδη εφεσίβλητοι στην καταβολή της δικαστικής της δαπάνης. /

Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 106, 111, 216 παρ.1, 223, 224 ΚΠολΔ, οι οποίες εφαρμόζονται σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 585 ΚΠολΔ και στην ανακοπή, συνάγεται ότι το δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την ιστορική βάση της αγωγής και το υποβαλλόμενο αίτημα, εφαρμόζοντας δε αυτεπάγγελτα τον νόμο, προσδίδει στα περιστατικά που αναφέρονται σε αυτή τον κατάλληλο νομικό χαρακτηρισμό και υπάγει τον προβαλλόμενο ισχυρισμό στην, κατά την κρίση του, εφαρμοστέα διάταξη, για να διαγνώσει την ύπαρξη ή μη της επίδικης έννομης σχέσης ή έννομης συνέπειας. Ως ιστορική βάση της αγωγής νοείται, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1^α ΚΠολΔ, το σύνολο των γεγονότων, ήτοι των πραγματικών περιστατικών, τα οποία θεμελιώνουν το αίτημα της αγωγής (ΟΛΑΠ 2/1994, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ») και χωρίς την επίκληση των οποίων δεν είναι εφικτή η διάγνωση της επίδικης έννομης σχέσης (ΑΠ 837/2019, ΑΠ 1087/2014, ΑΠ 460/2013, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Η έκθεση στο δικόγραφο της αγωγής των πραγματικών περιστατικών, τα οποία πρέπει να είναι όσα είναι νομικά ικανά και αναγκαία για την θεμελίωση του δικαιώματος, η προστασία του οποίου ζητείται, και να αναφέρονται με τέτοια σαφήνεια, ώστε να εξατομικεύουν την επίδικη έννομη σχέση και να μην καταλείπεται αμφιβολία περί της αξίωσης, η οποία απορρέει από αυτά, είναι απαραίτητη για να υπάρχει η δυνατότητα το μεν Δικαστήριο να κρίνει την νομική βασιμότητα της αγωγής και να διατάξει τις

Θεωρήθηκε
Ο Εισαγγελέας

δέουσες αποδείξεις, ο δε εναγόμενος να μπορεί να αμυνθεί κατά της αξίωσης της αγωγής, που θεμελιώνεται επ' αυτών με ανταπόδειξη ή ένσταση (ΑΠ 359/2012, ΑΠ 780/2011 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Η έλλειψη ή η ανεπάρκεια ή η ασαφής αναφορά κάποιου από τα γεγονότα αυτά συνιστά έλλειψη προδικασίας, η οποία αφορά την δημόσια τάξη, εξ αυτού του λόγου δε, η αοριστία αυτή δεν δύναται να θεραπευθεί με τις προτάσεις ή με παραπομπή σε άλλα έγγραφα της δίκης ούτε με την εκτίμηση των αποδείξεων (ΑΠ 1185/2012, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), συνεπαγόμενη το απαράδεκτο της αγωγής. Η διάταξη του άρθρου 224 εδάφιο β' ΚΠολΔ παρέχει την ευχέρεια στον ενάγοντα να συμπληρώσει, να διευκρινίσει και να διορθώσει τους περιεχόμενους στην αγωγή ισχυρισμούς, όχι όμως και να αναπληρώσει τους ελλείποντες και δη εκείνους που αποτελούν στοιχεία του δικαιώματος που επιδιώκεται με την άσκηση της αγωγής. Δύναται δηλαδή να συμπληρωθεί με τις προτάσεις της πρώτης συζήτησης της υπόθεσης η ατελής έκθεση των πραγματικών ισχυρισμών, θεραπεύοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την ποσοτική ή ποιοτική αοριστία της αγωγής, δεν δύναται όμως να αναπληρωθεί η νομική αοριστία της, η οποία συνίσταται στην μη έκθεση αυτού του περιστατικού που απαιτείται, κατά τον νόμο, για την παραγωγή του δικαιώματος που επιδιώκεται με την αγωγή (ΑΠ 1363/1997, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Εξάλλου, μεταβολή της ιστορικής βάσης της αγωγής, η οποία επάγεται απαράδεκτο, αποτελεί η προσθήκη νέων περιστατικών, παλαιότερων ή οψιγενών, με τα οποία τροποποιείται ή αντικαθίσταται η ιστορική βάση της αγωγής με άλλη ή προστίθεται στην αγωγή και νέα ιστορική βάση, καθόσον κατ' αυτόν τον τρόπο μεταβάλλεται και το αντικείμενο της δίκης, κατά παράβαση της προβλεπόμενης από την διάταξη του άρθρου 111 ΚΠολΔ αρχής της τήρησης της προδικασίας (ΑΠ 321/2020, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Η απαγόρευση της μεταβολής της ιστορικής βάσης της αγωγής, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 224 ΚΠολΔ, αναφέρεται μόνο σε ουσιώδες πραγματικό περιστατικό της ιστορικής βάσης της αγωγής, ήτοι σε περιστατικό, το οποίο μόνο του ή από κοινού με άλλα, στηρίζει το αίτημα της αγωγής. Επομένως, είναι απαράδεκτη η υποκατάσταση ή η προσθήκη με τις προτάσεις νέων ουσιωδών γεγονότων, οψιγενών ή μη, τα οποία συνιστούν προϋπόθεση, χωρίς την συνδρομή της οποίας θα ήταν αδύνατη η γένεση της διαγνωστέας έννομης σχέσης ή συνέπειας. Έως την πρώτη συζήτηση της αγωγής μπορεί ο ενάγων να συμπληρώσει, διευκρινίσει και διορθώσει τους ισχυρισμούς του, αρκεί να μην μεταβάλλεται η βάση της αγωγής. Από την διάταξη αυτή προκύπτει ότι η απαγόρευση μεταβολής της βάσης της αγωγής αφορά μόνο την ιστορική της βάση και όχι την νομική της βάση, ήτοι τον εφαρμοστέο κανόνα δικαίου (ΑΠ 467/2021, 910/2017, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Περαιτέρω, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 632 ΚΠολΔ, η ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής, η οποία αποτελεί ειδική μορφή της ανακοπής των άρθρων 583 επ. ΚΠολΔ, και έχει ως αντικείμενο τον έλεγχο της κατά νόμο ορθότητας της έκδοσης της διαταγής πληρωμής, ασκείται όπως και η αγωγή και πρέπει στο δικόγραφο

αυτής να περιέχονται κατά τρόπο σαφή και ορισμένο όλοι οι λόγοι κατά του κύρους της διαταγής πληρωμής (ΑΠ 368/2019, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Μόνο το περιεχόμενο της ανακοπής και εκείνο των πρόσθετων λόγων αυτής που τυχόν έχουν ασκηθεί, οριοθετεί το αντικείμενο της δίκης επί της ανακοπής και δεν επιτρέπεται συμπλήρωση ή μεταβολή της ιστορικής βάσης των λόγων αυτής με τις προτάσεις ή την έφεση (ΑΠ 368/2019, ΑΠ 1/2017, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Βάσει δε της ισχύουσας και στην δίκη της ανακοπής αρχής της συζητήσεως, το δικαστήριο δεν δικαιούται να εξετάσει αυτεπάγγελα πλημμέλειες της διαταγής πληρωμής που δεν προτάθηκαν παραδεκτά με κύριο ή πρόσθετο λόγο ανακοπής (ΑΠ 368/2019, ΤριμΕφΠειρ 112/2023, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Στην προκειμένη περίπτωση η εκκαλούσα με τον 1^ο λόγο της υπό κρίση έφεσης ισχυρίζεται ότι εσφαλμένα η εκκαλουμένη απόφαση απέρριψε σιωπηρά την ένσταση αοριστίας της ένδικης ανακοπής που πρόβαλλε με τις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις της ενώπιον του ακροατηρίου του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, καθόσον άπαντες οι λόγοι αυτής (ανακοπής) είναι προδήλως αόριστοι. Πλην όμως, από την επισκόπηση του περιεχομένου της ένδικης ανακοπής σαφώς προκύπτει ότι οι λόγοι αυτής είναι πλήρως ορισμένοι, καθόσον εκτίθενται επ' αυτών με σαφήνεια τα σφάλματα που έχουν εμφιλοχωρήσει, κατά τους ισχυρισμούς αυτής (εκκαλούσας), κατά την διαδικασία έκδοσης της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, παρέχοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την δυνατότητα στο μεν Δικαστήριο να κρίνει την νομική βασιμότητα της ανακοπής και να διατάξει τις δέουσες αποδείξεις, στην δε καθής η ανακοπή και ήδη εκκαλούσα να δύναται να αμυνθεί κατά της αξίωσης της ανακοπής και ως εκ τούτου, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη, δεδομένου ότι το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, διά της εκκαλουμένης απόφασης, δεν έσφαλε και ορθώς απέρριψε σιωπηρά την ένσταση αοριστίας που προβλήθηκε εκ μέρους της καθής η ανακοπή, πρέπει ο 1ος λόγος της υπό κρίση έφεσης να απορριφθεί.

Οι ανακοπές των άρθρων 632 και 933 ΚΠολΔ αποτελούν ένδικα βοηθήματα, καθώς με την άσκησή τους ανοίγεται δίκη. Αμφότερες αποτελούν ειδικότερες εκδηλώσεις της γενικής ανακοπής του άρθρου 583 ΚΠολΔ, ώστε οι γενικές διατάξεις των άρθρων 583 επ. ΚΠολΔ εφαρμόζονται και επί των ανωτέρω ανακοπών στο μέτρο που δεν συγκρούονται με τις ειδικές διατάξεις των άρθρων 632 επ. και 933 επ. ΚΠολΔ αντίστοιχα. Αμφότερες οι ανακοπές έχουν διαπλαστικό χαρακτήρα. Πλην όμως, οι ανωτέρω ανακοπές παρουσιάζουν και διαφορές. Ειδικότερα, η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ έχει ως αίτημα την ακύρωση της διαταγής πληρωμής ως τίτλου εκτελεστού, ενώ η ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ την ακύρωση της πράξης εκτέλεσης που προσβάλλεται με αυτή. Επίσης η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ μπορεί να στηρίζεται σε λόγους, οι οποίοι αφορούν στην ύπαρξη των τυπικών προϋποθέσεων έκδοσης της διαταγής πληρωμής και στην ύπαρξη της απαίτησης, αποκλείονται δε κατά την κρατούσα άποψη οψιγενείς ισχυρισμοί που αφορούν στην απαίτηση, ενώ η ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ μπορεί να στηρίζεται σε λόγους που

Θεωρήθηκε

Ο Εισαγγελέας

πλήττουν το κύρος του εκτελεστού τίτλου, την απαίτηση, συμπεριλαμβανομένων και οφισγενών λόγων, επιπλέον δε, και σε λόγους που αφορούν στην ακυρότητα της πράξης εκτέλεσης, ήτοι στα ελαττώματα της διαδικασίας της εκτέλεσης. Συνεπώς, η ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ είναι ευρύτερη της ανακοπής του άρθρου 632 ΚΠολΔ, υπό την έννοια ότι με την πρώτη μπορούν να προβληθούν και λόγοι που δεν μπορούν να προβληθούν παραδεκτά με την δεύτερη. Όμως, η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ είναι δραστηκότερη του άρθρου 933 ΚΠολΔ, καθόσον ενώ η δεύτερη αδρανοποιεί μόνο την ανακοπτόμενη πράξη εκτέλεσης, μη θίγοντας τον εκτελεστό τίτλο, η πρώτη αποδυναμώνει τον εκτελεστό τίτλο, ήτοι η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ προστατεύει τον καθού η διαταγή σε στάδιο προγενέστερο της αναγκαστικής εκτέλεσης, χωρίς να απαιτείται να έχει ξεκινήσει η εξέταση του κύρους της διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης (Μονογραφία Βασιλείου Χατζηϊωάννου «Η αντικειμενική σώρευση των ανακοπών των άρθρων 632 παρ. 1 και 933 ΚΠολΔ»). Επίσης δε εξίσου σημαντικό γεγονός που καταδεικνύει την διαφορά των ανακοπών του άρθρου 632 και 933 ΚΠολΔ είναι και ότι η ανακοπή του άρθρου 933 ΚΠολΔ μπορεί να στηρίζεται και σε λόγους που δεν μπορεί να περιλάβει η ανακοπή του άρθρου 632 ΚΠολΔ, όπως είναι εκείνοι που αναφέρονται στην διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης (ΜονΕφΠειρ 732/2020, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Στην προκειμένη περίπτωση, η καθής η ένδικη ανακοπή και ήδη εκκαλούσα με τον 2^ο λόγο της υπό κρίση έφεσης παραπονείται ότι εσφαλμένα η εκκαλούμενη απόφαση δέχθηκε την ένσταση έλλειψης ενεργητικής νομιμοποίησής της που προέβαλαν οι ανακόπτοντες και ήδη εφεσίβλητοι με τον ζ' κύριο λόγο της ένδικης ανακοπής, σε συνδυασμό με τον γ' πρόσθετο λόγο αυτής, καθόσον δέχθηκε ότι κακώς δεν συγκοινοποιήθηκε στους ανακόπτοντες, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 925 ΚΠολΔ, το παράρτημα της από 25/5/2021 σύμβασης μεταβίβασης απαιτήσεων, στο οποίο περιλαμβάνεται και η επίδικη απαίτηση, από το οποίο προκύπτει ότι η δανείστρια τράπεζα κατά τον χρόνο μεταβίβασης της επίδικης απαίτησης στην προαναφερόμενη αλλοδαπή εταιρεία ειδικού σκοπού ήταν πράγματι δικαιούχος αυτής (απαίτησης). Από την επισκόπηση του περιεχομένου των προσκομιζόμενων εγγράφων προέκυψε ότι το παράρτημα της από 25/5/2021 σύμβασης μεταβίβασης απαιτήσεων, στο οποίο περιλαμβάνεται και η επίδικη απαίτηση πράγματι συγκοινοποιήθηκε στους α', γ' και δ' ανακόπτοντες και ήδη εφεσίβλητους (βλ. τις υπ' αριθ. 9242β'/28-7-2023, 9243β'/28-7-2023 και 2356ΣΤ'/7-7-2023 προσκομιζόμενες εκθέσεις επίδοσης των δικαστικών επιμελητών της Περιφέρειας του Εφετείου Θράκης, με έδρα το Πρωτοδικείο Ορεστιάδας Χριστίνας Μελισσά και της Περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης, με έδρα το Πρωτοδικείο Σερρών Δημητρίου Κουτρομανίδη αντίστοιχα) και δεν συγκοινοποιήθηκε στον β' ανακόπτοντα και ήδη β' εκκαλούντα), καθόσον δεν προσκομίζεται εκ μέρους των διαδίκων αποδεικτικό επίδοσης αναφορικά με την συγκοινοποίηση του ανωτέρω εγγράφου. Πλην όμως, ο ανωτέρω προβαλλόμενος λόγος της

ένδικης ανακοπής που εδράζεται στην διάταξη του άρθρου 925 παρ. 1 ΚΠολΔ, αναφέρεται σαφώς στην διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης και σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη, απαράδεκτα προβλήθηκε με την ένδικη ανακοπή, η οποία στηρίζεται στην διάταξη του άρθρου 632 ΚΠολΔ, καθόσον έχει ως αίτημα την ακύρωση της προαναφερόμενης υπ' αριθ.

προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που δέχθηκε τον ανωτέρω ζ' κύριο λόγο της ένδικης ανακοπής, σε συνδυασμό με τον γ' πρόσθετο λόγο αυτής, ως ουσιαστικά βάσιμο, ήτοι ότι δεν είχε λάβει χώρα συγκοινοποίηση του ανωτέρω εγγράφου στους ανακόπτοντες, και ακύρωσε την υπ' αριθ.

προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, εσφαλμένα ερμήνευσε τον νόμο. Πρέπει επομένως, δεκτού γενομένου του 2ου λόγου της υπό κρίση έφεσης ως ουσιαστικά βάσιμου, να γίνει δεκτή η υπό κρίση έφεση στο σύνολό της και αφού εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση και κρατηθεί η υπόθεση και δικαστεί από το παρόν Δικαστήριο (άρθρο 535 παρ.1 ΚΠολΔ), να ερευνηθεί περαιτέρω η ένδικη ανακοπή ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της.

Περαιτέρω, η ένδικη ανακοπή αρμοδίως εισάγεται να συζητηθεί ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 632 παρ. 2 εδάφιο β', σε συνδυασμό με άρθρα 614 επ. και 591 ΚΠολΔ), μετά των προσθέτων λόγων αυτής, εξαιτίας του παρακολουθηματικού χαρακτήρα των προσθέτων λόγων ανακοπής, οι οποίοι δεν έχουν αυτοτελή ύπαρξη και δεν συνιστούν ιδιαίτερη συναφή υπόθεση, αλλά συνθέτουν ένα ενιαίο και αδιάσπαστο σύνολο με τους λόγους της κύριας ανακοπής (Στ. Πανταζόπουλος «Η ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής», έκδοση 2016, σελ. 300 επ., Χαρ. Παπαδάκη «Διαταγή Πληρωμής-Θεωρία και Πράξη», έκδοση 2012, σελ. 213), έχουν δε ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα, σύμφωνα με τα οριζόμενα στις διατάξεις των άρθρων 633 παρ.2, 585 παρ.2 και 144 παρ.1 και 3 ΚΠολΔ, αφενός μεν αναφορικά ως προς τους α' και β' ανακόπτοντες, δεδομένου ότι: α) η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής επιδόθηκε στην α' ανακόπτουσα ανώνυμη εταιρεία στις 7/7/2023 και στον β' ανακόπτοντα στις 25/7/2023 (βλ. τις υπ' αριθ. 2356ΣΤ'7-7-2023 και 1464/25-7-2023 προσκομιζόμενες εκθέσεις επίδοσης των δικαστικών επιμελητών της Περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης, με έδρα το Πρωτοδικείο Σερρών Δημητρίου Κουτρουμανίδη και της Περιφέρειας του Εφετείου Θράκης, με έδρα το Πρωτοδικείο Ορεστιάδας Κυριακής Νικολετοπούλου αντίστοιχα), ενώ το δικόγραφο της ένδικης ανακοπής κατατέθηκε στην Γραμματεία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου στις 26/7/2023 και επιδόθηκε στην καθής η ανακοπή ανώνυμη εταιρεία διαχείρισης από δάνεια και πιστώσεις στις 27/7/2023 (βλ. την υπ' αριθ. 12001'/27-7-2023 προσκομιζόμενη έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Ιωάννη Μαδεμτζή),

Θεωρήθηκε
Ο Εισαγγελέας

ήτοι έχει ασκηθεί εντός της κατ' άρθρο 632 παρ.2 εδάφιο α' ΚΠολΔ προθεσμίας των δεκαπέντε εργασίμων ημερών από την επίδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, στην οποία δεν συνυπολογίζονται τα Σάββατα, οι Κυριακές και οι τυχόν αργίες που μεσολαβούν, καθόσον δεν είναι εργάσιμες ημέρες (ΑΠ 232/2014, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), αφετέρου δε, ως προς τους γ' και δ' ανακόπτοντες η ένδικη

ανακοπή ασκήθηκε προ πάσης επιδόσεως της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής (Χ. Παπαδάκης «Διαταγή Πληρωμής», έκδοση 2012 παρ.70, σελ. 274), β) οι πρόσθετοι λόγοι της ανακοπής κατατέθηκαν στην Γραμματεία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου στις 29/4/2024 και επιδόθηκαν στην καθής η ανακοπή ανώνυμη εταιρεία διαχείρισης από δάνεια και πιστώσεις αυθημερόν (βλ. την υπ' αριθ. 8865^Ε/29-4-2024 προσκομιζόμενη έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας της Περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, Σταυρούλας Μανωλάκου), ήτοι οκτώ (8) τουλάχιστον ημέρες πριν από την συζήτηση της ένδικης ανακοπής, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 585 παρ. 2 ΚΠολΔ και είναι νόμιμη στηριζόμενη στην διάταξη του άρθρου 632 ΚΠολΔ. Πρέπει επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

Από την επανεκτίμηση των μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων εγγράφων που χρησιμεύουν είτε προς άμεση απόδειξη είτε για την συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, μερικά μάλιστα εκ των οποίων εξαιτίας της ιδιαίτερης σημασίας τους μνημονεύονται ειδικότερα κατωτέρω, χωρίς όμως να παραγνωρίζεται η αποδεικτική δύναμη των λοιπών (ΑΠ 76/2013, ΑΠ 139/2009, ΤΝΠ "ΝΟΜΟΣ"), αποδεικνύονται κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά:

Δυνάμει της υπ' αριθ. ύμβασης δανείου που καταρτίστηκε στην Ορεσιτιάδα μεταξύ της α' ανακόπτουσας ανώνυμης εταιρείας ως πιστούχου, της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "Τράπεζα Ergasias A.E." ως δανείστριας και των β', γ', δ' ανακοπτόντων ως εγγυητών χορηγήθηκε στην α' ανακόπτουσα από την ανωτέρω δανείστρια τράπεζα δάνειο ποσού 660.000 ευρώ, με σκοπό την κατασκευή επαγγελματικής στέγης. Με τον όρο 3 της ανωτέρω δανειακής σύμβασης, η οποία συνοδεύεται από το 2/8/2006 παράρτημα αυτής, ορίστηκε ότι για την παρακολούθηση του επιδίκου δανείου θα τηρούνται από την δανείστρια τράπεζα ένας ή περισσότεροι λογαριασμοί, τους οποίους η δανείστρια τράπεζα δικαιούται να διαχωρίζει οποτεδήποτε μονομερώς σε περισσότερους ή να συνενώνει περισσότερους τηρούμενους σε έναν κατά το εκάστοτε λογιστικό της σχήμα. Επίσης, με τον ίδιο ως άνω όρο συμφωνήθηκε ότι η οφειλή της α' ανακόπτουσας προς την δανείστρια τράπεζα θα αποδεικνύεται και από απόσπασμα που θα εξάγει η τράπεζα από τα βιβλία της, το οποίο θα εμφανίζει την κίνηση του λογαριασμού του επιδίκου δανείου ή του λογαριασμού που τηρείται μετά την καταγγελία της επίδικης δανειακής

σύμβασης, καθώς επίσης ότι τόσο η α' ανακόπτουσα ως οφειλέτης, όσο και οι β', γ', δ' ανακόπτοντες ως εγγυητές αναγνωρίζουν από την κατάρτιση της επιδίκης δανειακής σύμβασης την πλήρη αποδεικτική δύναμη των αποσπασμάτων και αντιγράφων από τα βιβλία της τράπεζας. Τα ανωτέρω αποσπάσματα ή αντίγραφα θα εκδίδονται από εξουσιοδοτημένο υπάλληλο ή εκπρόσωπο της τράπεζας και τόσο η οφειλέτης όσο και οι εγγυητές αναγνωρίζουν ότι θα αποτελούν πλήρη απόδειξη των απαιτήσεων της τράπεζας κατά της οποίας όμως δεν επιτρέπεται ανταπόδειξη. Με τον όρο 4 της ανωτέρω δανειακής σύμβασης το χορηγούμενο δάνειο συμφωνήθηκε έντοκο και η α' ανακόπτουσα-οφειλέτης υποχρεώθηκε να καταβάλλει στην δανείστρια τράπεζα σε ακριβή χρόνο τις προς εξόφληση δόσεις του επιδίκου δανείου. Εφόσον το επίδικο δάνειο ή οποιοδήποτε τμήμα αυτού έχει χορηγηθεί σε συνάλλαγμα, η α' ανακόπτουσα υποχρεούται να εκπληρώσει τις εντεύθεν υποχρεώσεις της προς την δανείστρια τράπεζα είτε στο νόμισμα της χορήγησης είτε σε ευρώ, με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης την ημέρα της καταβολής. Εφόσον το δάνειο χορηγήθηκε κατά ένα μέρος σε ευρώ και κατά το υπόλοιπο σε συνάλλαγμα, το ποσό των κάθε μορφής εισπράξεων σε εξόφληση των από το δάνειο υποχρεώσεων, σε περίπτωση αμφιβολίας, φέρεται σε εξόφληση υποχρεώσεων σε ευρώ και συνάλλαγμα με την ίδια αναλογία χορήγησης σε ευρώ ή συνάλλαγμα. Σε περίπτωση καθυστέρησης οποιαδήποτε δόση ή μέρους αυτής, η τελευταία καθίσταται άμεσα ληξιπρόθεσμη και απαιτητή και η τράπεζα αυτοδίκαια και χωρίς επιπαγή προς πληρωμή ή άλλη όχληση και ειδοποίηση των ανακοπτόντων-οφειλετών, υπολογίζει επ' αυτής τόκο υπερημερίας από την επομένη της ημερομηνίας καταβολής μέχρις εξοφλήσεως. Στην περίπτωση αυτή επίσης συμφωνήθηκε ότι η τράπεζα δικαιούται, κατά την απόλυτη κρίση της, να κηρύξει άμεσα ολόκληρο το υπόλοιπο ποσό του επιδίκου δανείου ληξιπρόθεσμο και απαιτητό και να καλέσει τους οφειλέτες να αποπληρώσουν αυτό (δάνειο) κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα εντός πέντε (5) ημερών από την πρόσκληση. Σε περίπτωση δε παρέλευσης άπρακτης της προθεσμίας αυτής, υπολογίζει επί του συνολικού κεφαλαίου τόκους υπερημερίας που θα ανατοκίζονται κάθε εξάμηνο μέχρι την εξόφληση. Περαιτέρω το επιτόκιο υπερημερίας συμφωνήθηκε το ανώτατο εκάστοτε επιτρεπόμενο από τον νόμο και τις αρμόδιες αρχές, ήτοι 2,5 ποσοστιαίες μονάδες ετησίως. Και κάθε καταβολή προς την τράπεζα έναντι του επιδίκου δανείου θα λογίζεται κατά σειρά: α) στα δικαστικά έξοδα που έγιναν και στα λοιπά έξοδα με τους τόκους τους, β) στις διάφορες εισφορές και κρατήσεις, όπως ενδεικτικά οι κρατήσεις του ν.δ. 128/75, όπως εκάστοτε ισχύει, γ) στους τόκους υπερημερίας και προμήθειες, δ) στους λοιπούς τόκους, ε) στο κεφάλαιο. Επίσης συμφωνήθηκε ότι η δανείστρια τράπεζα εκδίδει και αποστέλλει στους οφειλέτες περιοδικές εκκαθαρίσεις των λογαριασμών τους, στις οποίες αναγράφονται τα ποσά των προς καταβολή επόμενων δόσεων και το επιτόκιο που έχει εφαρμοστεί για τον υπολογισμό των δόσεων αυτών. Οι ανωτέρω εκκαθαρίσεις αποτελούν ακριβή

Εξοφλήθηκε
Ο Επιστάτης

αποσπάσματα από τα βιβλία της τράπεζας, ώστε εφαρμόζονται γι' αυτές τα αναφερόμενα στον όρο 3 της επίδικης δανειακής σύμβασης. Επίσης, με τον όρο 7 της επίδικης δανειακής σύμβασης συμφωνήθηκε ότι η τράπεζα δικαιούται, κατά την ελεύθερη κρίση της, με απλή έγγραφη δήλωσή της προς τους οφειλότες, να καταγγείλει την επίδικη δανειακή σύμβαση και να κηρύξει άμεσα ολόκληρο το δάνειο ληξιπρόθεσμο και απαιτητό και να επιδιώξει άμεσα την είσπραξή του, αν συντρέξει μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) σε περίπτωση παράβασης από τους οφειλότες οποιουδήποτε όρου της δανειακής σύμβασης, που όλοι συμφωνούνται ουσιώδεις ή οποιασδήποτε υποχρέωσής του που απορρέει από την σύμβαση αυτή ή τυχόν ανακρίβειας οποιασδήποτε δηλώσεώς του ή απόκρυψης στοιχείων ή υποβολής ψευδών στοιχείων προς την τράπεζα, β) σε κάθε περίπτωση που το δικαίωμα αυτό παρέχεται ρητά από διάταξη της επίδικης δανειακής σύμβασης, γ) σε περίπτωση που, προς ασφάλεια του επιδίκου δανείου, παρέχονται εμπράγματα εξασφαλίσεις και η αξία αυτών είτε μειωθεί είτε καταστεί αμφίβολη ή καταστεί αδύνατη ή αμφίβολη η ρευστοποίησή τους καθ' οιονδήποτε τρόπο, δ) σε περίπτωση που το δάνειο ή οποιοδήποτε μέρος αυτού δεν χρησιμοποιηθεί από την οφειλέτη-α' ανακόπτουσα σύμφωνα με τους σκοπούς της επίδικης δανειακής σύμβασης, ε) σε περίπτωση θέσης των ανακοπτόντων υπό δικαστική συμπαραστάση ή δικαστική ή νόμιμη απαγόρευση ή εάν ο οφειλέτης πτωχεύσει ή εάν διαταχθεί η κατάσχεση ή σφράγιση ή αναγκαστική διαχείριση της περιουσίας του ή εάν υπάρξει ουσιώδης επιδείνωση των οικονομικών στοιχείων των ανακοπτόντων, τα οποία (οικονομικά στοιχεία) λήφθηκαν υπόψη από την δανείστρια τράπεζα για την έγκριση του επιδίκου δανείου. Περαιτέρω αποδείχτηκε ότι με την από 9/3/2007 πρόσθετη πράξη τροποποίησης της επίδικης δανειακής σύμβασης που καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων, συμφωνήθηκε ότι κατόπιν αιτήματος της α' ανακόπτουσας-οφειλέτη και σύμφωνα με τους όρους και προϋποθέσεις της Τράπεζας της Ελλάδος, η δανείστρια τράπεζα δέχεται να μετατρέψει το ανεξόφλητο οφειλόμενο υπόλοιπο του δανείου από ευρώ σε ελβετικά φράγκα. Επίσης αποδείχτηκε ότι με την από 15/3/2011 πρόσθετη πράξη τροποποίησης της επίδικης δανειακής σύμβασης, τροποποιήθηκε η τελευταία ως προς την διάρκειά της. Σε εκτέλεση όσων συμφωνήθηκαν μεταξύ των διαδίκων με την ανωτέρω επίδικη δανειακή σύμβαση και των τροποποιήσεων αυτής, αποδείχτηκε ότι για την παρακολούθηση του επιδίκου δανείου τηρήθηκε ο υπ' αριθ.

λογαριασμός, στον οποίο υπήρχε το ποσό των 672.547,73 ελβετικών φράγκων, ο οποίος κατόπιν διαδοχικών μεταπτώσεων του εκάστοτε χρεωστικού του υπολοίπου και μεταφοράς του σε οριστική καθυστέρηση, έκλεισε οριστικά στις 7/6/2013 με χρεωστικό υπόλοιπο 716.455,71 ελβετικά φράγκα. Εν συνεχεία αποδείχτηκε ότι εξαιτίας μεταγενέστερων καταβολών εκ μέρους των ανακοπτόντων συνολικού ποσού 14.597,64 ελβετικών φράγκων, η συνολική οφειλή των ανακοπτόντων ανήλθε στο ποσό των 701.858,07 ελβετικών φράγκων. Περαιτέρω αποδείχτηκε ότι εξαιτίας μη εξυπηρέτησης του επιδίκου δανείου, λόγω μη καταβολής εκ μέρους

σκοπού ανέθεσε την διαχείριση των επιχειρηματικών απαιτήσεων της στην καής η ανακοπή ανώνυμη εταιρεία, ώστε η τελευταία κατέστη διαχειρίστρια, μη δικαιούχος και μη υπόχρεη διάδικος (βλ. ιδίως την υπ' αριθ. 180/25-5-2021 σύμβαση διαχείρισης επιχειρηματικών απαιτήσεων, περίληψη της οποίας καταχωρήθηκε νόμιμα την ίδια ως άνω ημερομηνία στον τόμο 12 και αύξοντα αριθμό 170 των βιβλίων του Ενεχυροφυλακείου Αθηνών) και υπό την ανωτέρω ιδιότητά της αιτήθηκε την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής. Σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994 περί «προστασίας των καταναλωτών», όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με τον ν. 3587/2007, οι όροι που έχουν διαμορφωθεί εκ των προτέρων για μελλοντικές συμβάσεις, ήτοι οι γενικοί όροι συναλλαγών, απαγορεύονται και είναι άκυροι, αν έχουν ως αποτέλεσμα την σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, ο δε καταχρηστικός χαρακτήρας γενικού όρου ενσωματωμένου σε σύμβαση κρίνεται αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, ο σκοπός της, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά την σύναψή της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης από την οποία αυτή εξαρτάται. Εξάλλου, εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των Γ.Ο.Σ, συνεπεία διατάραξης της συμβατικής ισορροπίας, στο άρθρο 2 παρ. 7 του ίδιου ως άνω άρθρου παρατίθεται ενδεικτικός κατάλογος ειδικών καταχρηστικών Γ.Ο.Σ, θεωρούμενων κατ' αμάχητο τεκμήριο ως καταχρηστικών, Περαιτέρω, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 1 παρ. 4 περ, α' του ίδιου ως άνω ν. 2251/1994, ως καταναλωτής νοείται κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ενώσεις προσώπων χωρίς νομική προσωπικότητα για τα οποία προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και τα οποία κάνουν χρήση των προϊόντων ή των υπηρεσιών αυτών, εφόσον αποτελούν τον τελικό αποδέκτη τους. Καταναλωτής είναι επίσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς του. Ειδικότερα, καταναλωτής, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του ν. 2251/1994, που είναι άξιος της σχετικής προστασίας του, είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που αποκτά το προϊόν ή τις υπηρεσίες για ικανοποίηση όχι μόνο των ατομικών αλλά και των επαγγελματικών του αναγκών, αρκούντως απλώς και μόνο του γεγονότος ότι είναι ο τελικός αποδέκτης τούτων (ΑΠ 1738/2009, ΑΠ 16/2009, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Τέτοιος δε τελικός αποδέκτης και όχι ενδιάμεσος είναι εκείνος που αναλίσκει ή χρησιμοποιεί το πράγμα σύμφωνα με τον προορισμό του, χωρίς να έχει την πρόθεση να το μεταβιβάσει αυτούσιο ή ύστερα από επεξεργασία σε άλλους αγοραστάς, καθώς και αυτός που χρησιμοποιεί ο ίδιος την υπηρεσία και δεν την διοχετεύει ο ίδιος σε τρίτους. Η ανωτέρω έννοια του καταναλωτή, κατά τον ν. 2251/1994, αποσκοπεί στην διεύρυνση του υποκειμενικού πεδίου εφαρμογής των προστατευτικών κανόνων αυτού, καθόσον οι ορισμοί του προϊσχύσαντος ν. 1961/1991, που

περιορίζαν την έννοια του καταναλωτή σ' αυτόν που αποκτά προϊόντα ή υπηρεσίες για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών του αναγκών, απέκλεια ευρύτατες κατηγορίες καταναλωτών. Περαιτέρω, στο πλαίσιο της ελληνικής έννομης τάξης δεν έχουν θεσπιστεί ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις που να αφορούν αμέσως τις προϋποθέσεις και την έκταση του ελέγχου των ΓΟΣ των τραπεζών. Δεδομένης όμως της διαρκούς επέκτασης των μαζικών συναλλαγών με συνέπεια την συνηθέστατη προσχώρηση του ασθενέστερου οικονομικά μέρους σε μονομερώς διατυπωμένους όρους, πρέπει να γίνει δεκτή η επέκταση της προστασίας του καταναλωτή και στις τραπεζικές συναλλαγές. Και τούτο διότι από την ευρεία διατύπωση της διάταξης του άρθρου 1 παρ. 4 παρ. α' του ν. 2251/1994 δεν συνάγεται πρόθεση του νομοθέτη να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του νόμου τις συναλλαγές αυτές. Εξάλλου, οι συνήθεις τραπεζικές υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων και η χορήγηση δανείων και πιστώσεων, απευθύνονται πάντοτε στον τελικό τους αποδέκτη, καθόσον αναλώνονται με την χρήση τους. Υπό την εκδοχή αυτή, οι ανωτέρω τραπεζικές υπηρεσίες είναι παροχές προς τελικούς αποδέκτες, ακόμη και όταν αυτοί είναι έμποροι ή επαγγελματίες και χρησιμοποιούν αυτές για την ικανοποίηση επιχειρηματικών ή επαγγελματικών τους αναγκών, αναλίσκόμενες αμέσως από τους ίδιους στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής και όχι ενδιάμεσης προς περαιτέρω μεταβίβασή τους και ως εκ τούτου υπάγονται στην προστασία του ν. 2251/1994 όχι μόνο οι τραπεζικές υπηρεσίες, οι οποίες από την φύση τους απευθύνονται σε ιδιώτες πελάτες για την εξυπηρέτηση προσωπικών τους αναγκών, αλλά και αυτές που απευθύνονται σε επαγγελματίες, όπως είναι η χορήγηση δανείων και πιστώσεων για την εξυπηρέτηση επαγγελματικών ή επιχειρηματικών αναγκών. Επιπλέον, μέχρι την αντικατάσταση του ν. 2251/1994 με τον ν. 3587/2007 δεν υπήρχε στην ελληνική έννομη τάξη ρύθμιση προστασίας ως καταναλωτή του εγγυητή γενικά και ειδικότερα του εγγυητή επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου. Πλην όμως, λόγω του παρεπόμενου χαρακτήρα της εγγυητικής σύμβασης έναντι της κύριας οφειλής, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 847 ΑΚ, πρέπει να γίνει δεκτό ότι όταν ο πρωτοφειλέτης-δανειολήπτης επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου έχει την ιδιότητα του καταναλωτή ως τελικός αποδέκτης τούτου και τυγχάνει προστασίας του ανωτέρω νόμου, της ίδιας προστασίας πρέπει να τυγχάνει και ο εγγυητής αυτού, εφόσον η εγγύηση δεν εντάσσεται στο πλαίσιο της επιχειρηματικής ή επαγγελματικής δραστηριότητας του τελευταίου και τούτο διότι δεν δικαιολογείται δυσμενέστερη αντιμετώπιση του εγγυητή από τον πρωτοφειλέτη. Η εκδοχή αυτή ενισχύεται άλλωστε και από το γεγονός ότι σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 1 παρ. 4 περ. ββ του ίδιου ως άνω νόμου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3587/2007, εντάσσεται ήδη ρητά στο προστατευτικό πεδίο αυτού και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ του καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς του (ΟΛΑΠ 13/2015, ΑΠ 1463/2017, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Περαιτέρω, σύμφωνα

Θεωρήθηκε
Ο Εισαγγελέας

με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του ν. 2251/1994 οι ΓΟΣ δεν δεσμεύουν τον καταναλωτή, αν κατά την κατάρτιση της σύμβασης τους αγνοούσε ανυπαίτια και ο προμηθευτής δεν του υπέδειξε την ύπαρξή τους ή του στερήσει την δυνατότητα να λάβει πραγματική γνώση του περιεχομένου τους. Από την αρνητική διατύπωση της ανωτέρω διάταξης απορρέουν οι προϋποθέσεις ισχύος των ΓΟΣ, οι οποίες πρέπει να συντρέχουν το αργότερο κατά την κατάρτιση της σύμβασης. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι οι ακόλουθες: α) επισήμανση των ΓΟΣ και εξασφάλιση δυνατότητας πραγματικής γνώσης του περιεχομένου τους από την πλευρά του προμηθευτή, β) γνώση ή υπαίτια άγνοια του καταναλωτή. Τρίτη και τελευταία αναγκαία προϋπόθεση παρά το γεγονός ότι δεν αναφέρεται ρητά στο κείμενο του νόμου αποτελεί η συγκατάθεση του αντισυμβαλλόμενου (Ιωάννη Καράκωστα «Δίκαιο Προστασίας Καταναλωτή», Νομική Βιβλιοθήκη, έκδοση 2008, σελ. 89). Επομένως ΓΟΣ, για τους οποίους δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις ένταξης, δεν καθίστανται περιεχόμενο της σύμβασης και σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 του ν. 2251/1994 δεν δεσμεύουν τον καταναλωτή. Στην προκειμένη περίπτωση οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται προεχόντως ότι η προσβαλλόμενη υπ' αριθ. ~~634~~ 634 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών πρέπει να ακυρωθεί, καθόσον ουδέποτε έλαβαν γνώση, ούτε τους υποδείχθηκε από υπαλλήλους της δανείστριας τράπεζας η ύπαρξη των ΓΟΣ που περιλαμβάνονται στην επίδικη δανειακή σύμβαση, γεγονός που είχε ως συνέπεια να επιβαρυνθεί η θέση τους ως δανειολήπτες. Πλην όμως, δεν προέκυψε από οποιοδήποτε αποδεικτικό μέσο ότι οι ανακόπτοντες δεν ενημερώθηκαν για το περιεχόμενο της επίδικης δανειακής σύμβασης, ούτε κατονομάζεται εκ μέρους αυτών ο υπάλληλος ή οι υπάλληλοι της δανείστριας τράπεζας με τους οποίους συνομίλησαν και ενημερώθηκαν για τις προϋποθέσεις λήψης του επιδίκου δανείου, ώστε να είναι δυνατόν να διαπιστωθεί το είδος της ενημέρωσης που έλαβε χώρα προς αυτούς αναφορικά με τους όρους χορήγησης του επιδίκου δανείου, πολλώ δε μάλλον δεν αναφέρεται στην ένδικη αγωγή για ποιον ή ποιους από τους ειδικότερους προδιατυπωμένους ΓΟΣ της επίδικης δανειακής σύμβασης δεν ενημερώθηκαν, πέραν του γεγονότος ότι οι ανακόπτοντες κατά την κατάρτιση της επίδικης σύμβασης δανείου, πλέον της υπογραφής που έχουν θέσει στην τελευταία σελίδα αυτής, έχουν μονογράψει σε εκάστη εκ των σελίδων της δανειακής σύμβασης, ενέργεια που σαφώς υποδηλώνει ότι είχαν λάβει πλήρη γνώση όλων των όρων της επίδικης δανειακής σύμβασης και τους αποδέχτηκαν (βλ. ιδίως την υπ' αριθ. ~~634~~ 634 προσκομιζόμενη δανειακή σύμβαση), χωρίς ουδέποτε να διαμαρτυρηθούν ή να εναντιωθούν σε οποιονδήποτε εκ των όρων αυτής (δανειακής σύμβασης). Άλλωστε, οι ανακόπτοντες κατάρτισαν μετά της προαναφερόμενης δανείστριας τράπεζας μεταγενέστερα, ήτοι στις 29/12/2011, ιδιωτικό συμφωνητικό ρύθμισης της επίδικης οφειλής, με το οποίο αφενός μεν αναγνωρίστηκε εκ μέρους αυτών (ανακοπτόντων) η συνολική οφειλή εκ του

δανείου, αφετέρου δε, συμφωνήθηκε μεταξύ των διαδίκων, μεταξύ άλλων, η τροποποίηση των όρων της επίδικης δανειακής σύμβασης και ιδίως ο τρόπος αποπληρωμής του, χωρίς να διατυπωθεί εκ μέρους των ανακοπτόντων οποιαδήποτε ένσταση ή αντίρρηση σχετικά με τους όρους της επίδικης δανειακής σύμβασης. Επίσης, στις 23/1/2014 καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων το από 23/1/2014 ιδιωτικό συμφωνητικό ρύθμισης οφειλής από καταγγεληθείσα σύμβαση δανείου, το οποίο υπογράφεται στην τελευταία σελίδα αυτού από άπαντες τους ανακόπτοντες και μονογράφεται σε εκάστη σελίδα του από αυτούς, με το οποίο οι τελευταίοι αναγνώρισαν το συνολικό ύψος της επίδικης οφειλής, όπως αναλυτικά επιμερίζεται στο ανωτέρω ιδιωτικό συμφωνητικό, χωρίς να διατυπωθεί εκ μέρους των ανακοπτόντων οποιαδήποτε ένσταση ή αντίρρηση σχετικά με τους όρους της επίδικης δανειακής σύμβασης και ως εκ τούτου, σύμφωνα με τα ανωτέρω αναφερόμενα, ο ανωτέρω ισχυρισμός των ανακοπτόντων πρέπει να απορριφθεί.

Σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 167 ΑΚ, καταγγελία είναι η μονομερής δήλωση του ενός των συμβαλλομένων, που απευθύνεται στον άλλον, με την οποία εκφράζεται η βούλησή του για λύση της σύμβασης στο μέλλον, για ορισμένο λόγο προβλεπόμενο στην σύμβαση ή στον νόμο, ασκείται δε, είτε με εξώδικη δήλωση είτε με αγωγή. Η καταγγελία ασκείται αυτοπροσώπως από κάποιον από τους συμβαλλόμενους. Δεν αποκλείεται όμως να ασκηθεί και από αντιπρόσωπο-πληρεξούσιο, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 211, 216, 217 ΑΚ. Επί νομικών προσώπων την πληρεξουσιότητα παρέχει εκείνος που για κάθε συγκεκριμένη δικαιοπραξία έχει το δικαίωμα εκπροσώπησής τους. Αναφορικά με την ανώνυμη εταιρεία, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 18 παρ. 1 κ.ν. 2190/1920 «περί ανωνύμων εταιρειών», η ανώνυμη εταιρεία εκπροσωπείται δικαστικά και εξώδικα από το διοικητικό της συμβούλιο που ενεργεί συλλογικά, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 22 παρ. 1 εδάφιο α' του ίδιου ως άνω νόμου, και είναι αρμόδιο να αποφασίζει για κάθε πράξη που αφορά στην διοίκηση της εταιρείας, στην διαχείριση της περιουσίας της και γενικά στην επίτευξη του σκοπού της, ενώ κατά την παρ. 3 εδάφιο α' του ίδιου ως άνω άρθρου, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 29 παρ. 3 του ν. 3604/2007, επιτρέπεται το καταστατικό να ορίζει θέματα για τα οποία το διοικητικό συμβούλιο μπορεί να αναθέτει τις εξουσίες του διαχείρισης και εκπροσώπησης σε ένα ή περισσότερα πρόσωπα, μέλη του ή μη. Από τις διατάξεις αυτές, που είναι αντίστοιχες με εκείνες των άρθρων 65, 67, 68 και 70 ΑΚ, προκύπτει ότι το διοικητικό συμβούλιο αποτελεί το όργανο που διοικεί και εκπροσωπεί την ανώνυμη εταιρεία και διαχειρίζεται όλες τις υποθέσεις της, μη όντας απέναντι στην εταιρεία πρόσωπο διαφορετικό από αυτή, αλλά όργανό της. Το δικαίωμα αυτό της οργανικής εκπροσώπησης της ανώνυμης εταιρείας και διαχείρισης της περιουσίας της επιτρέπεται κατά τις ανωτέρω διατάξεις να ανατεθεί συνολικά ή εν μέρει με το καταστατικό σε ένα ή

Εισαγγελέας
Εισαγγελέας

περισσότερα πρόσωπα. Στην περίπτωση αυτή, το μέλος του συμβουλίου ή ο τρίτος στον οποίο μεταβιβάσθηκε η εξουσία του διοικητικού συμβουλίου είναι υποκατάστατο αυτού και ενεργεί ως όργανο εκπροσώπησης του νομικού προσώπου της εταιρείας που εκφράζει πρωτογενώς την βούλησή της, αντλώντας την εξουσία του από τον νόμο και το καταστατικό. Η υποκατάσταση αυτή στις εξουσίες του Δ.Σ. διαφέρει από τις σχέσεις πληρεξουσιότητας και εντολής, που προβλέπονται στα άρθρα 216 επ. και 713 επ. ΑΚ, καθόσον τόσο ο πληρεξούσιος όσο και ο εντολοδόχος δεν αποτελούν όργανα που εκφράζουν την νομική βούληση της εταιρείας, αλλά ενεργούν ως αντιπρόσωποι συγκεκριμένες πράξεις που αποφασίστηκαν από το διοικητικό συμβούλιο ή το υποκατάστατο όργανο. Η σχετική απόφαση του Δ.Σ. ή των οργάνων που εκτελείται από τον τρίτο δεν είναι αναγκαίο να διατυπώνεται πανηγυρικά, αλλά πρέπει να συνάγεται η βούληση των οργάνων ότι η σύμβαση θα συναφθεί από τρίτο πρόσωπο. Εξάλλου, από τις διατάξεις του άρθρου 7^α περ. γ' και 7β παρ. 15 του ν. 2190/1920, όπως προστέθηκαν με το Π.Δ. 409/1986, προκύπτει ότι οι αποφάσεις της διοίκησης για διορισμό των προσώπων που έχουν εξουσία να την εκπροσωπούν υποβάλλονται σε δημοσιότητα. Η δημοσιότητα αυτή, όσον αφορά τον διορισμό εκπροσώπων της ανώνυμης εταιρείας, δεν αποτελεί συστατικό τύπο, αλλά έχει βεβαιωτικό- δηλωτικό χαρακτήρα, εξ αυτού του λόγου δε, αν η απόφαση δεν έχει υποβληθεί στην προβλεπόμενη δημοσιότητα, δεν μπορεί να την επικαλεστεί η εταιρεία, ενώ αντίθετα μπορούν να την επικαλεστούν κατ' αυτής οι τρίτοι. Από τις ανωτέρω διατάξεις σαφώς συνάγεται ότι σε δημοσιότητα υποβάλλονται οι αποφάσεις της διοίκησης για διορισμό των προσώπων που έχουν την εξουσία να την εκπροσωπούν ως υποκατάστατα αυτής, ενόψει του γεγονότος ότι ενεργούν ως όργανα εκπροσώπησης του νομικού προσώπου της εταιρείας και εκφράζουν πρωτογενώς την βούλησή της, αντλώντας την εξουσία τους από τον νόμο και το καταστατικό. Αντίθετα, δεν υποβάλλονται στην δημοσιότητα που προαναφέρθηκε οι αποφάσεις της διοίκησης που αφορούν τις σχέσεις της πληρεξουσιότητας και εντολής που προβλέπονται στις διατάξεις των άρθρων 216 επ., 713 επ. ΑΚ (ΑΠ 1171/2019, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Περαιτέρω, επί καταγγελίας που έγινε από αναρμόδιο ή χωρίς εξουσία πρόσωπο, δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 233 και 238 ΑΚ, που αναφέρονται στην με αναδρομική ενέργεια μεταγενέστερη έγκριση της καταγγελίας από το αρμόδιο όργανο του νομικού προσώπου, καθόσον λόγω του διαπλαστικού χαρακτήρα της καταγγελίας, για την συντέλεση αυτής απαιτείται δήλωση βούλησης από το ίδιο το νομικό πρόσωπο, η οποία μόνο με το όργανο που το εκπροσωπεί μπορεί να πραγματοποιηθεί (ΑΠ 393/2021, ΑΠ 1171/2019, ΑΠ 557/2008, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Επιπλέον, η διάταξη του άρθρου 226 ΑΚ απαιτεί για την επιχείρηση μονομερούς απευθυντέας σε άλλον δικαιοπραξίας την επίδειξη του πληρεξούσιου εγγράφου. Οι συνέπειες από την μη επίδειξη του πληρεξούσιου εγγράφου εξαρτώνται από το αν αποκρούεται ή όχι η καταγγελία χωρίς υπαίτια βραδύτητα, οπότε επέρχεται ακυρότητα, σύμφωνα με τα οριζόμενα στην

διάταξη του άρθρου 226 ΑΚ, και μάλιστα ανεξάρτητα αν υπήρχε πράγματι πληρεξουσιότητα ή αν εγκρίθηκε η καταγγελία. Αντίθετα, αν δεν εναντιωθεί αυτός, προς τον οποίο απευθύνεται η καταγγελία, το κύρος αυτής που βαρύνεται να αποδείξει ο καταγγέλλων και έγινε από αντιπρόσωπό του, θα εξαρτηθεί από την ύπαρξη ή μη και επίδειξη του πληρεξούσιου εγγράφου (Γεωργιάδη-Σταθόπουλου, ΕρμΑΚ, άρθρο 226, αριθ. 8, σελ. 396), ενέργεια η οποία πρέπει να γίνει μέχρι την συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, είτε με την προσαγωγή συμβολαιογραφικού ή άλλου εγγράφου, είτε με δήλωση του παριστάμενου διαδίκου που καταχωρείται στα πρακτικά, άλλως η καταγγελία είναι άκυρη (ΕφΑθ 4891/2022, ΕφΑθ 577/2022, ΕφΑθ 2768/2022, ΕφΑθ 2875/2022, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Στην προκειμένη περίπτωση, οι ανακόπτοντες με τον 2° πρόσθετο λόγο της ένδικης ανακοπής ισχυρίζονται ότι πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, καθόσον, κατά τους ισχυρισμούς τους, η από 29/9/2020 καταγγελία της επίδικης δανειακής σύμβασης, των προσθέτων πράξεων αυτής και του προαναφερόμενου ιδιωτικού συμφωνητικού ρύθμισης οφειλής που είχε συναφθεί μεταξύ της δανειστρίας τράπεζας και αυτών (ανακοπτόντων), στην οποία προέβη η καθής η ανακοπή και τους επιδόθηκε στις 5/10/2020, είναι άκυρη δοθέντος ότι δεν φέρει υπογραφή των νόμιμων εκπροσώπων της τελευταίας, αλλά άλλων προσώπων αγνώστων σε αυτούς, οι οποίοι δεν επέδειξαν σχετικό πληρεξούσιο έγγραφο, συνεπώς δεν λειτούργησαν ούτε ως εκπρόσωποι της καθής η ανακοπή ανώνυμης εταιρείας, ούτε ως υποκατάστατο όργανο της διοίκησης, ούτε ως απλοί πληρεξούσιοι-εντολοδόχοι της και ως εκ τούτου η επίδικη απαίτηση της καθής δεν είχε καταστεί ληξιπρόθεσμη και απαιτητή, γεγονός το οποίο εμπόδιζε την καταγγελία της επίδικης δανειακής σύμβασης και κατά συνέπεια την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής. Από την επισκόπηση του περιεχομένου των προσκομιζόμενων εγγράφων προκύπτει ότι η καθής η ανακοπή προέβη στην από 29/9/2020 καταγγελία της επίδικης σύμβασης δανείου, των προσθέτων πράξεων αυτών και του από 23/1/2014 ιδιωτικού συμφωνητικού ρύθμισης οφειλής λόγω μη τήρησης των όρων αυτού, η οποία επιδόθηκε στους ανακόπτοντες στις 2/10/2020 και στις 5/10/2020 αντίστοιχα (βλ. τις υπ' αριθ. 7411Γ', 7412Γ', 7413Γ'/2-10-2020 ΚΑΙ 6438Γ'/5-10-2020 προσκομιζόμενες εκθέσεις επίδοσης των δικαστικών επιμελητών της Περιφέρειας του Εφετείου Θράκης, με έδρα το Πρωτοδικείο Ορεστιάδας Απόστολου Κιτσικούδη και της Περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης, με έδρα το Πρωτοδικείο Σερρών Σταυρούλας Στεφάνου). Πλην όμως, αποδείχτηκε ότι κατά τις ανωτέρω ημερομηνίες που έλαβε χώρα η ανωτέρω καταγγελία, διά της επιδόσεως αυτής στους ανακόπτοντες, δεν επιδείχθηκε σ' αυτούς το πληρεξούσιο έγγραφο, από το οποίο να προκύπτει ότι οι Ε. Λειβαδίτου και Χαρίκλεια Ντουμάζου, οι οποίοι υπογράφουν την ανωτέρω καταγγελία, ενεργούσαν ως αντιπρόσωποι-πληρεξούσιοι της καθής η ανακοπή για την καταγγελία της επίδικης δανειακής σύμβασης. Περαιτέρω αποδείχτηκε ότι οι ανακόπτοντες απέκρουσαν την εγκυρότητα της ανωτέρω

Θεωρήθηκε
Ο Εισπληρωτής

καταγγελίας στις 16/11/2022, ήτοι δύο (2) έτη μετά από αυτή, διά της από 24/10/2022 εξώδικης δήλωσης που επέδωσαν στην καθής η ανακοπή διά της υπ' αριθ. 11156Θ/16-11-2022 έκθεσης επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Ιωάννη Μαδεμτζή, ήτοι δεν απέκρουσαν άμεσα την εγκυρότητα της εν λόγω καταγγελίας, η υπαίτια δε βραδύτητα που επέδειξαν στο να αποκρούσουν για τον λόγο αυτό την επιδοθείσα σε αυτούς καταγγελία, έχει ως συνέπεια, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη, ότι η εν λόγω καταγγελία δεν είναι σε κάθε περίπτωση άκυρη, ήτοι ανεξάρτητα από το αν υφίσταται πράγματι η σχετική πληρεξουσιότητα ή όχι, αλλά ότι πρέπει να ερευνηθεί αν υφίσταται το σχετικό πληρεξούσιο έγγραφο. Πλην όμως, η καθής η ανακοπή, η οποία φέρει το σχετικό βάρος απόδειξης του κύρους της ανωτέρω καταγγελίας (ΕφΑθ 2768/2022, ΕφΑθ 577/2022, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»), δεν προσκομίζει οποιοδήποτε έγγραφο από το οποίο να προκύπτει η αντιπροσωπευτική εξουσία των ανωτέρω προσώπων που υπογράφουν την εν λόγω καταγγελία, ήτοι αν αυτοί ενήργησαν ως υποκατάστατοι του διοικητικού συμβουλίου της καθής η ανακοπή ή ως εντολοδόχοι τρίτοι δυνάμει σχετικής εξουσιοδότησης. Επομένως, δεδομένου ότι δεν αποδεικνύεται η εξουσία εκπροσώπησης ή η παροχή πληρεξουσιότητας στα προαναφερόμενα πρόσωπα που υπογράφουν την εν λόγω καταγγελία από την καθής η ανακοπή, η ανωτέρω καταγγελία της επίδικης δανειακής σύμβασης ήταν άκυρη και δεν παρήγαγε έννομα αποτελέσματα και εξ αυτού του λόγου ουδέποτε ενεργοποιήθηκε ο σχετικός συμβατικός όρος που παρείχε το δικαίωμα στην καθής η ανακοπή να αξιώσει την άμεση καταβολή από τους ανακόπτοντες του οφειλόμενου κεφαλαίου και δεν κατέστη το σύνολο του υπολοίπου επιδίκου δανείου ληξιπρόθεσμο και απαιτητό. Επομένως, δοθέντος ότι, σύμφωνα με τα ανωτέρω αναφερόμενα, η καταγγελία της επίδικης σύμβασης δανείου ήταν άκυρη, η απαίτηση για την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής δεν ήταν ληξιπρόθεσμη και απαιτητή κατά την υποβολή της αίτησης προς έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής και συνακόλουθα η αξίωση για την καταβολή εκ μέρους των ανακοπτόντων του συνόλου του υπολοίπου δανείου δεν ήταν νόμιμη, και ως εκ τούτου, σύμφωνα με τα ανωτέρω αναφερόμενα, ο ανωτέρω 2^{ος} πρόσθετος λόγος της υπό κρίση ανακοπής πρέπει να γίνει δεκτός ως ουσιαστικά βάσιμος. Επομένως, σύμφωνα με τα ανωτέρω αναφερόμενα, δεκτού γενομένου του ανωτέρω β' πρόσθετου λόγου της ένδικης ανακοπής, και δεδομένου ότι με βάση την αρχή της οικονομίας της δίκης η εξέταση των υπολοίπων κύριων και πρόσθετων λόγων της ένδικης ανακοπής παρέλκει, καθόσον κατατείνουν στο ίδιο αποτέλεσμα, ήτοι στην ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, πρέπει η ένδικη ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής να γίνουν δεκτοί ως ουσιαστικά βάσιμοι και να ακυρωθεί η υπ' αριθ. . διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Σε ότι αφορά την δικαστική δαπάνη των ανακοπτόντων-εφεσίβλητων, αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας, πρέπει να επιβληθεί σε βάρος της καθής η ανακοπή- εκκαλούσας, λόγω της ήττας της (άρθρα 176, 183, 191 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό.

Πρέπει επίσης να διαταχθεί η επιστροφή του νόμιμου παράβολου στην εκκαλούσα, λόγω της νίκης της (άρθρο 495 παρ.3 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

-ΔΙΚΑΖΕΙ την από 24/7/2025 (με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης) και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης) έφεση αντιμωλία των διαδίκων

-ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσία την έφεση

-ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή του υπ' αριθ. 86304042195601190014 παράβολου, ποσού εκατόν πενήντα (150) ευρώ, στην εκκαλούσα

-ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την υπ' αριθ. /2025 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

-ΚΡΑΤΕΙ και ΔΙΚΑΖΕΙ την από 10/7/2023 (με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης) ανακοπή και τους από 10/7/2023 (με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης † και Ειδικό Αριθμό Κατάθεσης πρόσθετους λόγους αυτής

-ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή

-ΑΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθ. διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών

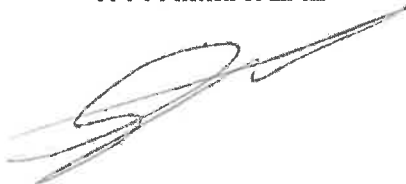
-ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ την δικαστική δαπάνη των εφεσίβλητων, αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας, σε βάρος της εκκαλούσας, το ύψος της οποίας ορίζει στο ποσό των πέντε χιλιάδων πεντακοσίων (5.500) ευρώ

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 8/1/2026

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Δημοσιεύτηκε σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου στην Αθήνα στις 5/2/2026, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Θεωρήθηκε
Εισηγητής

